Yağmurun Üstündeki Şehir

Yavuz DEMİRKIRAN

Yağmurun Üstündeki Şehir

Yavuz DEMİRKIRAN

Bulutların çok yukarısında, güneşin her zaman parladığı ve gökyüzünün her zaman mavi olduğu Güneşliman adında bir şehir yüzerdi. Oradaki insanlar hiç yağmur ya da kar görmemişti. Hiç gök gürültüsü duymamış, fırtınadan sonraki taze toprağın kokusunu almamışlardı. Her gün sıcak ve aydınlıktı, herkes rahattı, ama kimse hiç gökkuşağı görmemişti.

Leo dokuz yaşındaydı; kıvırcık siyah saçları ve parlak ela gözleri vardı. Hiç yağmur yağmamasına rağmen sarı bir yağmurluk ve kırmızı lastik çizmeler giyerdi. Şehrin kenarlarını keşfetmeyi severdi; orada bulut bariyeri bir sabun köpüğü gibi parıldardı. Bir gün bariyerde küçük bir boşluk buldu ve içinden baktı. Aşağıda, bulutlarla ve hayal bile edemeyeceği renklerle dolu bir dünya gördü.

Leo’nun yoldaşı Pip’ti; soluk mavi gözlü, pirinç çanlı mavi kurdeleli, tüylü bir bulut ruhu kediydi. Pip bariyerin içinden bir esinti kadar kolayca süzülebilirdi. “Hadi Leo!” diye miyavladı Pip ve boşluktan kayıp geçti. Leo derin bir nefes aldı ve onu izledi. Yumuşak bulutların içinden yuvarlandı ve Güneşliman’ın çok altındaki yemyeşil bir tepeye usulca kondu.

Leo ıslak çimen ve çiçek kokan bir dünyada duruyordu. Yukarıda kara bulutlar toplandı ve birden yağmur damlaları sarı yağmurluğuna tıp tıp diye düştü. Gülüp etrafında döndü, diline damlalar yakaladı. Sonra güneş göründü ve gökyüzünde bir gökkuşağı belirdi. “Çok güzel!” diye fısıldadı Leo. Böyle bir şeyi hiç görmemişti.

Leo daha da keşfe çıktı. Kar tanelerinin küçük yıldızlar gibi süzüldüğünü gördü ve küçük bir kardan adam yaptı. Uzakta gök gürültüsünün gümbürdediğini duydu ve korkmadı çünkü Pip yanında mırıldanıyordu. Şimşeğin çaktığını gördü ve yerin sarsıldığını hissetti. Sonra fırtına geçti ve hava taze ve temiz koktu. Leo paylaşmak için çantasını anılarla doldurdu.

Leo Güneşliman’a döndüğünde herkes etrafında toplandı. Onlara çatılarda dans eden yağmuru, elmas gibi parıldayan karı ve davul gibi gümbürdeyen gök gürültüsünü anlattı. İnsanlar gözleri kocaman dinledi. Bazıları meraklandı, bazılarıysa korktu. “Böyle şeyleri neden isteyelim ki?” diye mırıldandılar. “Burada ihtiyacımız olan her şey var.”

Uzun boylu ve bilge, saçlarına gümüş yansımış Başkan Elara dikkatle dinledi. Üzerinde güneş amblemli beyaz ve altın rengi bir cübbe vardı. “Bariyerimizi nesillerdir kapalı tutuyoruz,” dedi. “Bizi güvende ve rahat tutuyor. Ama belki Leo unuttuğumuz bir şey görmüştür.” Bulut bariyerine baktı ve kaşlarını çattı, emin değildi.

Leo’nun dedesi Sol Dede, solmuş turuncu hırkası ve yuvarlak gözlükleriyle oturuyordu. Çocukken duyduğu eski hikâyeleri hatırladı—yağmur ve gökkuşağı hikâyelerini. “Doğru olup olmadıklarını hep merak etmişimdir,” dedi yumuşak bir sesle. “Leo, harika hikâyeler getirdin. Belki de gökyüzümüzü açıp doğanın içeri girmesine izin verme zamanı gelmiştir.”

Leo herkese özel bir ışıkla havaya çizdiği gökkuşağını gösterdi. Yağmurdan sonra toprağın ne kadar taze koktuğunu ve aşağıdaki dünyada hayvanların ne kadar mutlu göründüğünü anlattı. “Hava değişiyor,” dedi Leo, “ama korkutucu değil. Bu bir macera! Ve fırtına bitince her şey yeni gibi oluyor.” İnsanlar fısıldaşmaya ve gülümsemeye başladı.

Bulut ruhu kedi Pip, Başkan Elara’ya doğru süzüldü ve cübbesine sürtündü. Küçük pirinç çan çınladı. “Bulutlar bile maceraları sever,” dedi Leo. Başkan Elara Pip’e, sonra Leo’nun hevesli yüzüne baktı. Sonsuz güneşli günleri ve herkesin bazen farklı bir şey isteyişini düşündü. “Belki biraz değişiklik bize iyi gelir,” dedi.

Başkan Elara büyük bulut bariyerinin önünde durdu. “Gökyüzünü açacağız,” diye duyurdu. “Tamamen değil, ama havanın bizi ziyaret etmesine yetecek kadar. Hem güneşin hem de yağmurun tadını çıkarmayı öğreneceğiz.” İnsanlar sevinçle bağırdı. Leo ve Pip sevinçten dans etti. Sol Dede mutluluk gözyaşını sildi.

Bariyer parıldadı ve yavaşça aralandı. İçeri hafif bir esinti girdi, yağmur kokusunu getirdi. Bulutlar Güneşliman’a süzüldü ve ilk yağmur damlaları insanların şaşkın yüzlerine düştü. Gülüp ellerini uzattılar. Sonra güneş kendini gösterdi ve şehrin üzerinde bir gökkuşağı uzandı. Herkes güzelliği karşısında soluğunu tuttu.

Yağmurdan sonra hava taze ve yeni koktu. Çocuklar su birikintilerinde zıpladı, bahçıvanlar her zamankinden daha parlak açan çiçekler dikti. Güneşliman halkı yağmurda dans etmeyi ve kışın kardan adam yapmayı öğrendi. Gök gürültüsünün sadece doğanın davul çalışı olduğunu ve her fırtınanın bir gökkuşağı getirdiğini keşfettiler. Kalplerinde mutluluk büyüdü.

Leo bir kahraman oldu, ama keşfetmeyi bırakmadı. Sık sık Pip’le aşağıdaki dünyayı ziyaret etti ve yeni hikâyeler getirdi. Başkan Elara bariyeri her yıl biraz daha geniş açtı ve şehir her türlü havayı kucaklamayı öğrendi. Hem rahatlıkta hem de zorlukta neşe buldular ve onlara gökyüzünü gösteren çocuğu hiç unutmadılar.

Sol Dede, Leo’yla bir tepede oturup solan bir gökkuşağını izledi. “Biliyor musun,” dedi, “mutluluk her zaman güneş ışığına sahip olmak değildir. Hem güneşin hem de yağmurun tadını çıkarmaktır.” Leo başını salladı ve gülümsedi. Pip kucağında mırıldandı. Güneşliman artık sadece sonsuz güneş ışığının şehri değildi; sonsuz merakın şehriydi.

Ve böylece, bulutların çok yukarısında, Güneşliman her günün yeni bir macera olduğu bir yer oldu. Oradaki insanlar rahatlıkla zorluğun, tıpkı güneş ışığıyla yağmur gibi bir arada yaşayabileceğini öğrendi. Ve ne zaman bir gökkuşağı belirse, gökyüzünü açan ve herkese mutluluk getiren çocuk Leo’yu hatırladılar.